

ĐOẠN ĐƯỜNG NÚI SỢ

Hà Thúc Sinh

Vừa phải

Đoạn đường núi Sợ thế chiến quốc Xuân Thu anh
Đoạn đường núi Sợ cơn suy thoái quê hương khuôn
nghe lệnh truyền buông súng trước kẻ thù Đoạn đường Núi
viên nhà trường cũng hoá ra ruộng đồng Đoạn đường Núi
Sợ bao mái ấm tan hoang thương con thù chồng dao
Sợ mưa lất phát mưa bay trên vương cờ người no
cất trong lòng em Đường cha ông biết khóc cơn đau
máu xương ngủ say Đường gai xưa Chúa bước cho mộng

tiên Đường anh em mấp mé cơn loạn diên
sau Đời thên thang những lối đi tình yêu

Đường tan danh đường quên tên ngựa hồng đau
Việt Nam tôi người dân tôi vì đâu đi

buổi ngày lết qua lỗ kim Đoạn đường núi Sọ hoang
mãi về phía núi Sọ thôi Đoạn đường núi Sọ thế

vu phía tương lai mơ xa mộng dài bỗng hoá ra huyền
giới bỗng xa xôi như quên thật rồi đất nước tôi đời

thoại Đoạn đường núi Sọ trên xứ lúa năm xưa em
đời Đoạn đường núi Sọ ôi khi mất quê hương chung

thơ mẹ già đem bát cơm vào mơ
thân vị mặt đắng nhất trên trần gian ./.

HTS-- Hàm Tân 78